

(Vervolg van blz. 1)

De import uit EEG-lidstaten is voor 50 % afkomstig uit Nederland, 18 % uit Denemarken, 12 % uit West-Duitsland en 12 % uit Frankrijk.

Bij de derde landen zijn voor de diepvries Noorwegen, IJsland en Polen onze eerste leveranciers, voor de conserven zijn wij aangewezen op Japan, Spanje, Portugal, Zuid-Afrika en Canada.

Nu is vooral de diepvriesmarkt zeer slecht geëvolueerd. Het was al lang te verwachten. Er is 15 jaar lang een ongebreidelde bouw geweest van nieuwe vriestrawlers en fabrieksschepen. Alle grote visserijlanden hebben aan die rush meegedaan. Diepvries was «in», de vraag in stijging. Het aanbod werd echter zodanig groot dat de vraag het niet meer kon verwerken en dat in de jongste twee jaar een wekelijkse oververzadiging ontstaan is. Alle koelhuizen liepen overvol, die stocks moeten weg om plaats te maken voor nieuwe diepvriesvoorraden. Prijsdalingen volgden, vooral in landen met grote diepvriesafname (Amerika) en tenslotte onderging ook de markt voor verse vis de terugslag van hetgeen zich in de wereld van de diepvries afspeelde.

Zo is het te verklaren dat thans begin 1975 de prijzen, ook van de verse vis, niet langer stijgen. Ten bewijze: het prijsgemiddelde van de Belgische aanvoer in de twee eerste maanden van 1974 bedroeg 30,77 fr/kg; in 1975 daalt het tot 30,43 fr/kg. Kabeljauw daalt van 33,54 fr (IJslandse) en 31,75 fr (andere) tot respectievelijk 26,75 fr (IJslandse) en 31,25 fr (andere). Tong valt terug van 128,97 fr naar 127,83 fr.

Stel daar tegenover de muntontwaarding in 1974 met 15,6 %, plus

de kostenstijgingen, en is overduidelijk dat ook de visserij in volle recessie is terechtgekomen.

## DE VRAAG

We hebben aangetoond hoe het evenwicht in vraag en aanbod verstoord is geworden, hoofdzakelijk dus door een te grote druk van de diepvriessector en een tijdelijke (recente) overbelasting van de markt met verse vis.

Sommigen gaan nog verder en zien een werkelijke daling van de vraag naar vis. Het is moeilijk te bewijzen. Zeker is dat de groeiende werkloosheid en de algemene terugloop in de economische bedrijvigheid de omzet van vis geen baat bijbrengen. Naar verluidt ondervindt de vishandel reeds duidelijk een afname van de vraag naar duurere produkten.

Persoonlijk meen ik dat het te vroeg is en dat de informaties hieromtrent over een te korte tijdspanne lopen, om reeds nu beslissend antwoord over een daling in de vraag te kunnen geven.

Toch is de zaak van de visprijzen van primordiaal belang. Normaal zouden de prijzen minstens de opwaartse beweging van het inflatieritme moeten kunnen volgen. Momenteel is daar zeker geen sprake van en is het met veel bezorgdheid dat de evolutie in de komende maanden wordt tegemoet gezien.

Walter VAN ROOSE

Sekretaris Bedrijfsraad van de Visserij

# Watergate te Zeebrugge

Een mens zijnde zoals iedereen word ik aangetrokken door sensatie, en aldus volg ik met veel belangstelling de strijd, ik bedoel de doodstrijd, van de Zeebrugse vissers.

In het begin, toen Zeebrugge met het pan ter tafel kwam om de schuilhaven om te bouwen tot een gesloten dok toegankelijk via een sluis, zoals in Oostende, geloofde ik niet in de verwezenlijking van dit plan. Ook ik was overtuigd dat Zeebrugge was afgeschreven en dat burgemeester Piers reeds zijn sjerp om zijn buik had geknoopt om de Zeebrugse vrienden met open armen in zijn nieuw, schijnbaar, nutteloos, dok te ontvangen. De toekomstige gouverneur van West Vlaanderen wist dat hij de slag met de Zeemacht had verloren, maar om zijn verdriet niet bodemloos te maken, gaf Openbare Werken hem een nieuw visserijdok met een nieuwe slipway.

Echter, welk nut heeft een blinde aan contactlenzen, waarom dure modieuze laarsjes kopen voor wie beide benen werd geamputeerd.

Een nieuw visserijdok voor 88 eenheden, wanneer in 1965 het huidige dok voldoende groot was voor de toen 168 eenheden tellende vloot van Oostende... ça ne cloche pas, zou Piersen gezegd hebben en hij had nog gelijk ook.

Vandaar de geruchten dat we ons in Oostende moesten voorbereiden om, zonder veel leedvermaak, de Zeebrugse emigranten te ontvangen en te huisvesten. Komfortabel met nieuwe slipway en al.

Vandaar dat ik niet geloofde in de Zeebrugse plannen, of beter: in de goodwill om deze plannen te realiseren.

Naderhand lieten de Zeebrugse doordrijvers berichten dat nog slechts admiraal Vanden Boeynants diende verslagen te worden om voldoende grond in te palmen, waardoor de sluis moest getraceerd worden. En we begonnen er wél in te geloven. Vooral omdat de admiraal liever de slag van Zeebrugge zou verliezen dan dat hij, als opperbevelhebber van de luchtmacht, het miragegevecht met de starfighter zou moeten verwaarlozen.

En het kwam zo uit. Vanden Boeynants lei zijn gehoorapparaat af om de bezwaren van zijn commodore niet te moeten aanhoren en er werd een ruil gesloten met burgemeester Van Maele, al eens expert in onroerende goederen genoemd. De broeders van Zeebrugge zouden niet havenloos worden uitgedreven.

Een sluis is een waterpoort, een watertoegang. Het varende volk op de wereld bedient zich meestal van het Engels en in het Engels is poort of toegang: gate. Een watertoegang of sluis is dus: watergate.

Maar in Zeebrugge wordt het een watergate met kwalijke invloeden en gevolgen! Uit onze jeugd herinneren we ons dat Amerika een presi-

dent had, die minder oorbare middelen had aangewend om zijn tegenstrevers uit te schakelen en daarom is moeten aftreden, hoewel niemand ooit goed geweten heeft wat Niks-on eigenlijk had gedaan of had willen doen. Men heeft toen de democratie willen redden met alles in de doofpot te stoppen. Niettemin herinneren wij ons vandaag nog de benaming van dit WATERGATE een begrip is geworden voor alle komende generaties.

Zal de watergate van Zeebrugge een even kwalijke zaak worden, weggemoffeld in de doofpot van politieke knoeierij, vreemde invloeden en kapitalistische jachtinteresses? Wij vrezen het.

Openbare Werken blijkt namelijk opeens van oordeel dat een sluis voor de zeevisserij ouderwets is en dat men de vissers beter, tegen hun zin, beter diepgang geeft met kaaimuren te versterken.

De gronden die Vanden Boeynants weggeeft kunnen misschien gebruikt worden door de MBZI voor containers- of mazoutkaden en dan is de werkgroep van Zeebrugge toch nog voor iemand van nut geweest. Voilà!

Waarom het tijdok al sinds 10 jaar niet werd verdiept en de kaaimuren versterkt mag Joost weten en mijn zontjes vinden het meer dan ouderwets, dat vissers dag en nacht 5 meter-klim moeten doen om aan boord te geraken zodat duizend mensen dagelijks hun leven riskeren met af- en aan boord klauteren; moest zulks in een fabriek gebeuren, de arbeidsinspectie zou de fabriek doen sluiten. Zo ouderwets is dat.

Maar de bonzen van de MBZI zijn nu eenmaal ook de bonzen van Openbare Werken. Zo simpel is dat.

En de politiciers in deze watergate-story? De politiciers zijn bang dat watergate de yachtsmen zal verdrijven en wat is een politieker zonder rijkelui?

Burgemeester Piers heeft derhalve de mottebollen uit zijn sjerp gehaald en houdt zich gereed om het nieuwe dok met fanfare in te huldigen en aan de eerste Zeebruggenaar, die er zal binnenvaren een tinnen schotel met het wapen van Oostende te overhandigen. Hem treft immers hier geen schuld in zijn rol van welwillend gastheer, al speelt hij de rol van barmhartige Samaritaan.

Wie tenandere treft er enig schuld? Voor een Watergate meer of minder ligt tengenwoordig niemand wakker en de enige kwetsbaren, de ministers, komen en gaan zoals in een toneelstuk van Shakespeare, Eerst De Saegher, onzaliger gedachtenis die niet verkozen is maar toch minister werd, daarna Califice en nu Defraigne. Morgen misschien Willy Claes of Willy De Clerck, Hugo Schiltz enz. Niemand zal er zich aan storen, wijl intussen Zeebrugge's Watergate in de doofpot geraakt, wan- over een visser valt geen regering.

HORATIUS